

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ
POCKET

STUART NEVILLE

ΚΛΕΜΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΓΚΑΛΙΑ

Αίμα, ζεστό, στα χέρια της. Κόκκινο. Το πιο βαθύ κόκκινο που είχε δει ποτέ της. Το μυαλό της τρέκλιζε, η όρασή της χανόταν μέσα σε ένα μαύρο τούνελ.

Μη, μη λιποθυμήσεις.

Η Γκάλια πήρε βαθιά ανάσα, εισέπνευσε αέρα και μαζί μια μεταλλική μυρωδιά, που κατέβηκε κατευθείαν στο στομάχι της και το 'κανε να σφιχτεί σαν γροθιά. Ένωσε χολή να ανεβαίνει στον λαιμό της. Κατάπιε.

Τα πόδια του άντρα τινάχτηκαν, μόλις η Γκάλια δοκίμασε να βγάλει απ' τη σάρκα του το γυαλί. Η μια του άκρη ήταν τυλιγμένη με μια λωρίδα σεντόνι – η λαβή του αυτοσχέδιου όπλου της. Αναπήδησε τρομαγμένη. Ο άντρας την κοίταζε με γουρλωμένα μάτια. Η Γκάλια έστριψε το γυαλί, που βρήκε σε κάτι σκληρό βαθιά μες στον λαιμό του, ώσπου κάτι σαν να 'σπασε. Η λεπίδα γλίστρησε και βγήκε απ' το δεύτερο στόμα που πλέον έχασκε κάτω από το πιγούνι του. Αίμα ξεχύθηκε απ' την πληγή και έβαψε κόκκινο το κίτρινο μπλουζάκι της Εθνικής Λιθουανίας που φορούσε ο άντρας.

Η Γκάλια έκανε ένα βήμα πίσω, καθώς το αίμα απλωνόταν στο δάπεδο από λινέλαιο και πλησίαζε σιγά σιγά στα γυμνά της πόδια, ώσπου έφτασε στα δάχτυλά της, σαν ζεστό φιλί από τον ετοιμοθάνατο άντρα που κατέρρεε πάνω στον τοίχο και τα μάτια του σκοτείνιαζαν.

Ένα ουρλιαχτό ανέβηκε από τα σωθικά της, αλλά το παγίδευσε πίσω από τα δόντια της, κλείνοντας σφιχτά το στόμα με το ελεύτε-

ρο χέρι της. Ένωσε την παλάμη της λεία στα χείλια της και τη γεύτηκε.

Το στομάχι της σφίχτηκε και αμέσως μετά εμετός κύλησε ανάμεσα στα δάχτυλά της. Τα γόνατά της λύθηκαν. Το πάτωμα ερχόταν καταπάνω της γρήγορα, σαν τρένο. Σωριάστηκε στο υγρό και ζεστό δάπεδο, προσπάθησε να απομακρυνθεί, αλλά τα γυμνά της πόδια γλιστρούσαν ολοένα.

Πάλι η ανάγκη να ουρλιάξει, κι αυτή τη φορά δεν μπόρεσε να την καταπνίξει. Παρόλο που ήξερε ότι μπορεί να σήμαινε τον θάνατό της, η Γκάλια άφησε το ουρλιαχτό να ξεχυθεί από μέσα της, ίδιο τρομαγμένο πουλί που δραπετεύει από το κλουβί του, το στήθος της. Το ουρλιαχτό έκλεψε και το τελευταίο ίχνος αέρα από τα πνευμόνια της. Πήρε ανάσα, έβηξε, άλλη μια ανάσα, και ανέκτησε τον έλεγχο του μυαλού της.

Προσπάθησε να αφουγκραστεί παρά το βουητό στα αυτιά της.

Σιωπή. Άκουγε μόνο ένα πνιχτό κόχλασμα από τον λαιμό του άντρα. Κι έπειτα, έναν χτύπο στην πόρτα του υπνοδωματίου. Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της, δάκρυα μικρού τρομαγμένου κοριτσιού, αλλά ανοιγόκλεισε γρήγορα τα βλέφαρά της, για να τα διώξει. Δεν ήταν κοριτσάκι, έπαψε να είναι από τότε που πέθανε ο πατέρας της, κοντά μια δεκαετία τώρα.

Σκέψου, σκέψου, σκέψου.

Στα ματωμένα χέρια της κρατούσε ακόμη τη γυάλινη λεπίδα, η μύτη έλειπε, το πανί είχε ποτίσει. Ίσως να μπορούσε να τους εμποδίσει. Ίσως, αν έβλεπαν τον φίλο τους νεκρό, να καταλάβαιναν ότι θα μπορούσε να κάνει το ίδιο και σ' εκείνους.

Κι άλλος χτύπος, πιο δυνατός. Το πόμολο της πόρτας τραντάχτηκε.

«Τόμας;»

Φόβος την κυρίευσε. Όχι, δεν μπορούσε να τους εμποδίσει με αυτό το σπασμένο γυαλί. Πάλι η επιθυμία να κλάψει. Την έδιωξε ξανά.

«Τόμας;» Η φωνή τραύλισε κι άλλα λόγια. Η Γκάλια ήξερε λίγα λιθουανικά, αλλά όχι αρκετά ώστε να καταλάβει τις μεθυσμένες ερωτήσεις πίσω από την πόρτα.

«Είσαι καλά;» Άλλη φωνή, τα έντονα ένρινα αγγλικά αυτού του παράξενου, κρύου τόπου. «Κοίτα μην της αφήσεις σημάδια».

Πόσοι ήταν; Η Γκάλια είχε ακούσει τις φωνές τους πρωτύτερα, την ώρα που έρχονταν. Οι δύο μιλούσαν λιθουανικά. Ο ένας Λιθουανός τώρα κείτονταν στο πάτωμα δίπλα της. Ο τρίτος μιλούσε αγγλικά με προφορά τόσο έντονη, που πρέπει να ήταν ιρλανδική. Ένα από τα δύο αδέρφια, σκέφτηκε. Μετά από μια βδομάδα που είχε περάσει ακούγοντας τις κουβέντες τους πίσω από την κλειδωμένη πόρτα, είχε μάθει ότι ο ένας λεγόταν Μαρκ κι ο άλλος Σαμ. Μόνο ο ένας τους είχε έρθει απόψε.

«Τόμας;» Ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα. «Κόφ' τις μαλακίες. Θα σπάσω την πόρτα, αν δεν ανοίξεις».

Η Γκάλια στηρίχτηκε στα γόνατα και σηκώθηκε, ο αέρας πάγωνε τη μουσκεμένη κοιλιά και τους μηρούς της. Το απλό γκριζο φούτερ και η φόρμα που της είχαν δώσει βρίσκονταν πάνω στην τουαλέτα. Τα άρπαξε και τα φόρεσε αλλάζοντας συνέχεια χέρι στο γυαλί, χωρίς να το αφήνει. Ένιωσε το ύφασμα να κολλάει στο αίμα. Ίσως ήταν μια ανοησία και μισή, αλλά ντυμένη ένιωθε πιο ασφαλής. Με κάθε χτύπημα, η πόρτα τρανταζόταν. Ο άλλος Λιθουανός βλαστήμησε.

«Γαμώ την τρέλα μου» είπε ο Ιρλανδός.

Η Γκάλια ανοιγόκλεισε τα μάτια, καθώς η πόρτα τραντάχτηκε στην κάσα κι ο θόρυβος αντήχησε στο δωμάτιο. Οπισθοχώρησε

προς τη γωνία, κρατώντας σφιχτά το γυάλινο λεπίδι μπροστά της. Χτύπησαν ξανά, δυνατά, και ο γλόμπος πάνω από το κεφάλι της άρχισε να κουνιέται πέρα δώθε σαν εκκρεμές. Χώθηκε στη γωνία. Κρατούσε το γυαλί στο ύψος των ματιών της. Το χέρι της έτρεμε.

Προσευχήθηκε στη γιαγιά της, στη γυναίκα που πάντα την προστάτευε –εκείνη και τον αδερφό της– από όταν έμειναν ορφανοί. Η γιαγιά είχε σταθεί μάνα τους από τότε που θυμόταν η Γκάλια. Τώρα η μάνα ήταν μες στο χώμα, εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, και δεν μπορούσε πια να την προστατεύσει. Η Γκάλια προσευχήθηκε στην ψυχή της μάνας, παρόλο που δεν πίστευε σε τέτοια πράγματα. Προσευχήθηκε να κοιτάζε από ψηλά την εγγόνα της και να τη λυπηθεί. *Αχ, σε παρακαλώ, μάνα, κατέβα να με πάρεις αποδώ, σε παρακαλώ, μάνα, σε παρ...*

Η πόρτα άνοιξε απότομα, χτύπησε στον τοίχο και έκανε γκελ. Ο Λιθουανός μπήκε μέσα και την μπλόκαρε με τον ώμο του. Ο Ιρλανδός τον ακολούθησε. Μόλις είδαν τον νεκρό άντρα, σταμάτησαν.

Ο Λιθουανός έκανε τον σταυρό του.

Ο Ιρλανδός είπε: «Γαμώ το κέρατό μου».

Η Γκάλια χώθηκε στη γωνία, να γίνει όσο πιο μικρή μπορούσε, λες και δεν θα την έβλεπαν αν ζάρωνε εκεί πέρα.

Ο Λιθουανός βλαστημούσε κουνώντας πέρα δώθε το κεφάλι του. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα. Έτριψε τα χείλια του με το μεγάλο χέρι του.

«Χριστέ μου, Ντάριους» έκανε ο Ιρλανδός «είναι νεκρός;».

«Έτσι φαίνεται» είπε ο Ντάριους.

«Τι κάνουμε;»

Ο Ντάριους κούνησε το κεφάλι του. «Δεν ξέρω».

Ο Σαμ –ήταν σίγουρη ότι ήταν ο Σαμ– είπε: «Γαμώ το κέρατό μου».

«Είμαστε νεκροί, όλοι μας» είπε ο Ντάριους.

«Τι;»

«Ο Αρτούρας» είπε ο Λιθουανός. «Θα μας σκοτώσει και τους δύο. Και τον αδερφό σου».

«Μα δεν...» ψέλλισε ο Σαμ.

«Δεν έχει σημασία. Είμαστε όλοι νεκροί». Έδειξε με το χοντρό του δάχτυλο στη γωνία. «Εξαιτίας της».

Ο Σαμ γύρισε και κοίταξε την Γκάλια. Εκείνη σήκωσε τη γυάλινη λεπίδα και μαχαίρωσε τον αέρα μπροστά της.

«Γιατί το 'κανες αυτό;» ρώτησε ο Ντάριους, με το πρόσωπό του πανιασμένο από απελπισία.

Η Γκάλια σφύριξε απειλητικά, γράφοντας μια αψίδα με το γυαλί μπροστά του, στο ύψος των ματιών του.

«Χαλάς το σάλιο σου» είπε ο Σαμ. «Δεν μιλάει αγγλικά».

Η Γκάλια καταλάβαινε τα πάντα. Έπνιξε ένα γελάκι που τους εξαπατούσε, ένωσε το μυαλό της να ανεμίζει σαν σημαία, έτοιμο να ελευθερωθεί. Για μια στιγμή σκέφτηκε να το αφήσει ελεύθερο, να αφήσει να παρασυρθεί από την παράνοια, αλλά η μάνα δεν την είχε μάθει να τα παρατάει τόσο εύκολα. Έδειξε τα δόντια της και έτεινε ξανά τη λεπίδα προς το μέρος τους.

«Τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Σαμ.

«Θα τον ξεφορτωθούμε» είπε ο Λιθουανός.

Τα μάτια του Σαμ γούρλωσαν. «Δηλαδή τι, θα τον παρατήσουμε;»

«Θα πούμε: Αρτούρας, ο αδερφός σου ήρθε εδώ, την έβγαλε έξω, δεν ξανάρθε. Ο Αρτούρας θα ρωτήσει πού πήγε, θα πούμε δεν ξέρουμε».

«Θα μας πιστέψει;» ρώτησε ο Σαμ.

Ο Λιθουανός ανασήκωσε τους ώμους. «Αν πούμε την αλήθεια,

είμαστε νεκροί. Αν ο Αρτούρας δεν μας πιστέψει, νεκροί πάλι. Ποια η διαφορά;»

Ο Σαμ έδειξε με το κεφάλι προς τη γωνία. «Κι αυτή;»

«Εσύ τι λες;» είπε ο Λιθουανός.

Ο Σαμ ανοιγόκλεισε τα μάτια και τον κοίταξε.

«Εμπρός». Ο Λιθουανός παραμέρισε. «Πάρε το stiklas».

«Τι να πάρω;» ρώτησε ο Σαμ.

«Το stiklas, το stiklas». Ο Λιθουανός έψαχνε να βρει τη λέξη.
«Γυαλί. Πάρ' το γυαλί από το χέρι της».

Ο Σαμ πλησίασε, με τα χέρια ψηλά. «Ήρεμα, καλή μου. Ήρεμα».

Η Γκάλια τού επιτέθηκε, παραλίγο να τον πετύχει στον πήχη του χεριού του.

«Γαμώτο!» Ο Σαμπισωπάτησε.

Ο Ντάριους τον έσπρωξε ξανά προς το μέρος της. «Πάρ' της το».

«Παράτα μας, εσύ να της το πάρεις».

Ο Λιθουανός βλαστήμησε, τον παραμέρισε βίαια και προχώρησε ορμητικός. Η Γκάλια κούνησε απειλητικά τη γυάλινη λεπίδα μπροστά του, αλλά εκείνος την έπιασε εύκολα από τον καρπό με μία κίνηση. Τον έστριψε δυνατά και η λεπίδα έπεσε στο πάτωμα.

Το χοντρό του χέρι τυλίχτηκε σαν φίδι γύρω από τον λαιμό της και, λίγο προτού όλα βυθιστούν στο σκοτάδι, η Γκάλια μύρισε δέρμα και φτηνό αφτερσείβ.

Ονειρεύτηκε τα τραχιά χέρια της μάνας και ζεστό ψωμί, καθώς και την εποχή που ήξερε το Μπέλφαστ μόνο ως εκείνο τον άθλιο τόπο για τον οποίο λέγανε καμιά φορά στο ραδιόφωνο.

Ουρλιαχτά ξύπνησαν τον αστυνομικό επιθεωρητή Τζακ Λέ-
νον. Τινάχτηκε όρθιος στον καναπέ. Πριν από πόση ώρα τον
είχε πάρει ο ύπνος; Όχι πολλή. Η ταινία έπαιζε ακόμη στην τηλεό-
ραση.

Άλλο ένα ουρλιαχτό και σηκώθηκε. Είχε περάσει μια βδομάδα ή
και λίγο παραπάνω από την τελευταία φορά που η Έλεν είχε πετα-
χτεί στον ύπνο της ουρλιάζοντας από τους εφιάλτες που караδο-
κούσαν εκεί.

Η κόρη του είχε δει με τα ίδια της τα μάτια πιο πολύ πόνο απ' όσο
θα έπρεπε να δει οποιοσδήποτε άνθρωπος. Ο Λένον εκπλησσόταν
ακόμη που η κοπέλα μπορούσε να λειτουργεί, που είχε την εσωτερι-
κή δύναμη να συνεχίζει. Ίσως ήταν το πείσμα που είχε κληρονομή-
σει από τη μητέρα της, η οποία είχε πεθάνει δίπλα της. Ο Λένον είχε
αφήσει το πτώμα της Μαρί ΜακΚένα να το καταβροχθίσουν οι φλό-
γες, όταν έβγαλε την Έλεν αναίσθητη, στα χέρια, από εκείνο το σπίτι
κοντά στην Ντρόχεντα. Η Έλεν ποτέ δεν είπε κουβέντα για το τι συ-
νέβη εκεί. Ίσως να μη θυμόταν, ή απλώς να μην ήθελε να αφηγηθεί
τα γεγονότα. Όπως και να 'χε, ο Λένον αισθανόταν ανακούφιση. Δεν
ήξερε αν θα άντεχε να τ' ακούσει από τα χείλια της.

Πήγε στο δωμάτιό της ανήσυχος, άνοιξε την πόρτα και άναψε
το φως. Η Έλεν τον κοίταζε κάτω από το κουβαριασμένο πάπλωμα,
χωρίς να δείχνει να τον αναγνωρίζει. Ούρλιαξε ξανά.

Ο Λένον γονάτισε δίπλα της, άγγιξε με το χέρι του το μάγουλό
της. Είχε μάθει να μην παίρνει το παιδί αγκαλιά όταν ξυπνούσε κα-

τατρεγμένο από νυχτερινούς τρόμους, καθώς το σοκ παραήταν μεγάλο για εκείνη.

«Εγώ είμαι» είπε. «Ήρθε ο μπαμπάς. Όλα καλά».

Η Έλεν τον κοίταξε ανοιγοκλείνοντας τα μάτια, και το πρόσωπό της μαλάκωσε σιγά σιγά. Ο Λένον σχεδόν είχε ξεχάσει πόσο μεγάλη φαινόταν όταν ξυπνούσε από εφιάλτη, ένα κοριτσάκι εφτά χρονών που κουβαλούσε αιώνες πόνου μες στα μάτια της.

«Όνειρο ήταν» της είπε. «Είσαι ασφαλής».

Το κορίτσι άγγιξε τον λαιμό της με τα δάχτυλά της, χαϊδεύοντας το δέρμα σαν να την πονούσε.

«Τι όνειρο είδες;» τη ρώτησε.

Η Έλεν συνοφρυώθηκε και χώθηκε στο μαξιλάρι της, τραβώντας το πάπλωμα τόσο, που ο Λένον έβλεπε μόνο το στεφάνι του κεφαλιού της.

«Μπορείς να μου πεις» της είπε. «Ίσως νιώσεις καλύτερα».

Του έριξε μια κλεφτή ματιά. «Κρύωνα και ήμουν βρεγμένη και δεν μπορούσα να πάρω ανάσα. Πνιγόμεν».

«Σαν να πνιγόσουν στο νερό;»

«Τσου. Σαν να ήταν κάτι τυλιγμένο γύρω από τον λαιμό μου. Κι ύστερα ήταν και μια γριά. Ήθελε να μου μιλήσει, αλλά εγώ το 'βαλα στα πόδια».

«Ήταν τρομακτική;»

«Τσου».

«Και τότε, γιατί το 'βαλες στα πόδια;»

«Δεν ξέρω» είπε η Έλεν.

«Λες να μπορείς να ξανακοιμηθείς;»

«Δεν ξέρω».

«Θα προσπαθήσεις;»

«Εντάξει».

Ο Λένον τής χάιδεψε τα μαλλιά. «Μπράβο, κορίτσι μου» είπε.

Την παρατηρούσε σιωπηλός, καθώς τα βλέφαρά της έκλειναν και η ανάσα της γινόταν πιο ήρεμη. Το τηλέφωνο που άρχισε να χτυπάει στο καθιστικό την έκανε να σαλέψει λίγο. Ο Λένον κράτησε την ανάσα του, ώσπου τελικά η Έλεν ησύχασε. Ξεφύσηξε ανακουφισμένος που το τηλέφωνο δεν την είχε ξυπνήσει, και πήγε να το σηκώσει.

«Η Μπέρνι ΜακΚένα είμαι». Η φωνή της ακούστηκε απότομη στην άλλη άκρη της γραμμής.

Τους τελευταίους μήνες είχαν μιλήσει στο τηλέφωνο αλλά κι από κοντά αμέτρητες φορές, μολαταύτα εκείνη εξακολουθούσε να ξεκινάει τα τηλεφωνήματά τους με αυτή την αγκυλωμένη επισημότητα.

«Τι κάνεις;» ρώτησε ο Λένον. Το ενδιαφέρον του για την υγεία της χρησίμευε μόνο για να κάνει μια πρόβλεψη για το πώς θα κυλούσε η συζήτηση. Οι κουβέντες τους σπάνια πήγαιναν καλά.

«Καλά είμαι» είπε. Δεν ρώτησε πώς ήταν ο Λένον. «Η Έλεν;»

«Ναι, τι;» Με το που ξεστόμισε αυτά τα λόγια, ο Λένον μετάνιωσε για την εχθρότητα που φανέρωνε η φωνή του.

«Δεν υπάρχει λόγος να έχεις τέτοιο ύφος» είπε η Μπέρνι, τόσο απότομα, λες και μιλούσε με τα χείλια σφραγισμένα. «Μικρανιψιά μου είναι. Έχω κάθε δικαίωμα να ρωτάω τι κάνει, πολύ περισσότερο απ' ό,τι εσύ...»

«Έξι χρόνια δεν ήθελες να την ξέρεις» είπε ο Λένον, μορφάζοντας.

«Ούτε κι εσύ» είπε εκείνη.

Ο Λένον κατάπιε τον θυμό του. «Καλά είναι, τέλος πάντων. Είναι στο κρεβάτι».

«Βλέπει ακόμη εφιάλτες;»

«Μερικές φορές».

«Την τελευταία φορά που την είδα, τα μάτια της ήταν κομμένα»
είπε ανήσυχη.

«Μερικές νύχτες είναι καλύτερες από άλλες» είπε ο Λένον.

«Τηλεφώνησες στον δρα Μόραν να τη δει;»

«Ο γιατρός μου την έχει στη λίστα αναμονής για τον παιδο-
ψυχ...»

«Μα θα πρέπει να περιμένει μήνες. Ο δρ. Μόραν μπορεί να τη
δει αμέσως».

Ο Λένον είδε την υπόλοιπη συζήτηση να ξετυλίγεται μπροστά
του. Έκλεισε τα μάτια του. «Δεν μπορώ να πληρώσω ιδιώτη» είπε.

«Εγώ μπορώ» είπε η Μπέρνι. «Ο Μάικλ μάς φρόντισε. Μπορώ
να πληρώσω ό,τι χρειαστεί».

Ο Λένον είχε ακούσει φήμες για τη σημαντική περιουσία που
είχε κληρονομήσει το σόι του Μάικλ ΜακΚένα, όταν τίναξε τα μυα-
λά του στον αέρα την περασμένη χρονιά. Δεν αμφέβαλλε ότι η
Μπέρνι μπορούσε να ξοδέψει αρκετά χρήματα, αλλά η ιδέα και μό-
νο τον έκανε να φουντώνει.

«Δεν θέλω τα λεφτά του Μάικλ ΜακΚένα» είπε ο Λένον.

«Και τι έχουν, δηλαδή, τα λεφτά του αδερφού μου;»

«Ξέρω από πού προέρχονται».

Η ανάσα της ακούστηκε βαριά μερικά δευτερόλεπτα και έπειτα εί-
πε: «Δεν είμαι υποχρεωμένη να ανέχομαι τέτοια από την αφεντιά σου».

«Τότε να μην τα ανέχεσαι» είπε ο Λένον. «Έχω δουλειές, γι' αυτό
αν...»

«Για στάσου» είπε η Μπέρνι. «Δεν πρόλαβα καν να σου πω γιατί
σου τηλεφώνησα».

Ο Λένον αναστέναξε δυνατά, ώστε να τον ακούσει. «Εντάξει. Τι
θες να μου πεις;»

«Για τα Χριστούγεννα».

«Το συζητήσαμε ήδη. Η Έλεν θα περάσει τη μέρα με...»

«Μα η γιαγιά της θέλει να τη δει. Η καημένη η γυναίκα έχει περάσει τα πάνδεινα. Η Έλεν είναι ό,τι της έχει απομείνει από την κόρη της. Τι νόημα έχει να αναγκάσεις το παιδί να περάσει όλη τη μέρα ολομόναχο στο διαμέρισμά σου;»

«Δεν θα είναι μόνη, θα είναι μαζί μου».

«Θα 'πρεπε να είναι με την οικογένειά της» είπε η Μπέρνι. «Τη γιαγιά της, τα ξαδέρφια της, όλοι οι δικοί μας θα 'ναι εδώ. Άσ' τη να περάσει μια ωραία μέρα. Μια ευτυχισμένη μέρα. Μόνο και μόνο επειδή εσύ είσαι δυστυχισμένος, μην την κάνεις κι εκείνη δυστυχισμένη».

«Θα την πάω να δει τη γιαγιά της –τη δική μου μάνα– και μετά θα περάσει τη μέρα μαζί μου. Θα φάμε με τη Σούζαν, που μένει από πάνω μας, και το κοριτσάκι της τη Λούσι. Είναι κολλητές. Θα είναι χαρούμενη εδώ».

«Θα την πας στη μάνα σου; Μα ποιο το νόημα; Η μάνα σου δεν μπορεί να ξεχωρίσει τα δικά της παιδιά όταν στέκονται μπροστά της, πόσο μάλλον...»

«Αρκετά» είπε ο Λένον κι ένωσε έναν κόμπο στον λαιμό. «Πρέπει να κλείσω».

«Και τι θα γίνει με τα Χρ...»

Έκλεισε και άφησε το τηλέφωνο στο τραπεζάκι, προσπαθώντας να καταπολεμήσει την ανάγκη να το πετάξει στον τοίχο. Πόσες φορές θα 'πρεπε να τσακωθεί γι' αυτό με την Μπέρνι ΜακΚένα; Από τότε που πέθανε η Μαρί, τα μέλη της οικογένειάς της караδοκούσαν, περιμένοντας ένα στραβοπάτημά του για να διεκδικήσουν την κόρη του για λογαριασμό τους.

Πράγματι, δεν είχε σταθεί πατέρας στο κορίτσι τα έξι πρώτα χρόνια της ζωής της, αλλά κι εκείνοι δεν είχαν φερθεί περισσότερο σαν οικογένειά της. Οι συγγενείς της Μαρί είχαν κόψει επαφές όταν τα έφτιαξε μαζί του, μ' έναν μπάτσο, πολύ πριν οι Ρεπουμπλικάνοι¹ αλλάξουν τη στάση που κρατούσαν δεκαετίες και αναγνωρίσουν τη νομιμότητα της αστυνομικής υπηρεσίας. Μέχρι τότε, όποιος νεαρός καθολικός έμπαινε στην αστυνομία αμέσως γινόταν στόχος δολοφονίας και όποιος σχετιζόταν μαζί του κινδύνευε να εξοστρακιστεί από την κοινότητά τους. Η Μαρί είχε κάνει ακριβώς αυτό, και ο Λένον της είχε ξεπληρώσει τη θυσία εγκαταλείποντάς την όταν έμεινε έγκυος. Το μόνο αποτέλεσμα που είχαν αυτοί οι καβγάδες ήταν να του θυμίζουν ότι όλοι είχαν απογοητεύσει την Έλεν· ο Λένον πάντα ευχόταν να είχε κάποιο ηθικό πλεονέκτημα. Αλλά δεν είχε. Η δική του προδοσία ήταν η χειρότερη απ' όλες, και η Μπέρνι ΜακΚένα θα του το κρατούσε για πάντα. Μετά από κάθε τηλεφώνημα, ο θυμός φούντωνε μέσα του, και έπρεπε να πιέσει τον εαυτό του για να τον κατευνάσει.

Προτού προλάβει να ηρεμήσει τελείως, το τηλέφωνο χτύπησε ξανά. Το άρπαξε από το τραπεζάκι κι άρχισε να γκρινιάζει πριν καν πατήσει το κουμπί για να απαντήσει. «Για όνομα του Θεού, θα την ξυπνήσεις. Δεν το συζητάω άλλο, σ' το λέω μια και καλή, να βάλεις τα...»

«Τζακ;»

«Χριστούγεννα στον...»

«Τζακ;»

1. Ρεπουμπλικάνοι (Republicans) στη Βόρεια Ιρλανδία ονομάζονται όσοι υποστηρίζουν ότι η Β. Ιρλανδία θα έπρεπε να αποτελεί μέρος της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας, σε αντίθεση με τους Ενωτικούς (Unionists), που επιθυμούν να παραμείνει κομμάτι του Ηνωμένου Βασιλείου.

Ο Λένον σταμάτησε. «Ποιος είναι;»

«Αρχιεπιθεωρητής Απρίτσαρντ».

Ο Λένον βούλιαξε στον καναπέ κι έκλεισε τα μάτια με το ελεύθερο χέρι του. «Όχι» είπε.

«Σε χρειάζομαι να έρθεις, Τζακ» είπε ο Απρίτσαρντ.

«Όχι» είπε ο Λένον. «Όχι και πάλι όχι. Σου το είπα, έτσι δεν είναι; Συμφωνήσαμε. Δεν κάνω νυχτερινές βάρδιες Χριστούγεννα. Δεν μπορώ».

«Ο επιθεωρητής Σίλιντεϊ αρρώστησε» είπε ο Απρίτσαρντ. «Δεν έχω άλλον να καλύψει το κενό».

«Όχι» επέμεινε ο Λένον.

«Θα είναι εύκολη νύχτα. Παντού ησυχία. Μπορείς να κοιμηθείς στο γραφείο. Απλώς για να έχω κάποιον εδώ, όχι τίποτα άλλο».

«Όχι» επανέλαβε ο Λένον, αλλά το όχι του δεν ήταν και πολύ πειστικό.

«Δεν σου το ζητάω, Τζακ» είπε ο Απρίτσαρντ, και η φωνή του ακούστηκε πιο αυστηρή. «Μη με αναγκάσεις να σε διατάξω».

«Γαμώτο» ξεστόμισε ο Λένον.

«Δεν υπάρχει λόγος για τέτοια, τώρα».

«Υπάρχει, που να πάρει» είπε ο Λένον και σηκώθηκε όρθιος. «Εί-
να η τέταρτη φορά μέσα σε έναν μήνα».

Παραλίγο να του ξεφύγει ότι ήξερε γιατί συνέβαινε αυτό, ότι ο αστυνομικός αρχιεπιθεωρητής Νταν Χιούιτ της Υπηρεσίας Πληροφοριών C3 έβαζε το χεράκι του για να του κάνει τη ζωή δύσκολη, αλλά το ξανασκέφτηκε.

«Λυπάμαι» είπε ο Απρίτσαρντ. «Έτσι έχουν τα πράγματα. Θέλω να είσαι εδώ σε μία ώρα».

* * *

Η Σούζαν άνοιξε την πόρτα με μια ρόμπα σφιχτά τυλιγμένη γύρω της. Στα λίγα λεπτά που μεσολάβησαν από την ώρα που ο Λένον τής τηλεφώνησε ώσπου να της χτυπήσει την πόρτα, είχε φτιάξει τα μαλλιά της και είχε βαφτεί όσο μπορούσε. Είτε αυτό δηλαδή, είτε συνήθιζε να πηγαίνει για ύπνο φορώντας λιπ γκλος.

Η Έλεν ξεφυσούσε και κλαψούριζε στην αγκαλιά του Λένον, τα γυμνά της πόδια χτυπούσαν στα πλευρά του.

«Είσαι αστέρι» είπε στη Σούζαν. «Δεν ξέρω πώς να σε ευχαριστήσω».

Η Σούζαν τού χαμογέλασε, ένα χαμόγελο ζεστό και κουρασμένο συνάμα. «Δεν τρέχει τίποτα. Ακόμη δεν είχα κοιμηθεί».

Ο Λένον καταλάβαινε ότι του έλεγε ψέματα, αλλά αυτό δεν μετρίασε την ανακούφισή του. «Θα γυρίσω πριν ξυπνήσεις το πρωί».

Η Σούζαν άπλωσε τα χέρια να πάρει το κοριτσάκι. «Έλα εδώ, γλυκιά μου, σ' έπιασα».

Η Έλεν κλαψούρισε και έτριψε τα μάτια της.

Η Σούζαν τη φίλησε στο κεφάλι. «Θα κοιμηθείς με τη Λούσι, εντάξει;»

Η Έλεν έχωσε το κεφάλι της κάτω από το σαγόνι της Σούζαν. Πολλές φορές την είχαν μεταφέρει εδώ κοιμισμένη. Ο Λένον άγγιξε το χέρι της Σούζαν. «Σ' ευχαριστώ» είπε. Εκείνη χαμογέλασε ξανά. «Όταν γυρίσεις, δεν έρχεσαι να φάμε πρωινό;»

«Μπορεί να μας κουτσομπολέψουν οι γείτονες» είπε ο Λένον.

«Ας μας κουτσομπολέψουν».

Μια γυναίκα ξυπόλυτη τρέχει στους δρόμους του Μπέλφαστ. Οι διώκτες της είναι μόλις μια ανάσα πίσω της. Την έφεραν στην Ιρλανδία με την υπόσχεση μιας καλύτερης ζωής, τώρα όμως το μόνο που θέλει η Γκάλια είναι να γυρίσει σπίτι της. Μοναδική της ελπίδα ένας άντρας που της έδωσε έναν σταυρό και το τηλέφωνό του. Θα αφηθεί στο έλεός του αφού δεν έχει πουθενά αλλού να στραφεί.

Ο επιθεωρητής Τζακ Λένον το μόνο που θέλει είναι να περάσει ήσυχες διακοπές του με την κόρη του. Όμως η επιθυμία του δεν θα πραγματοποιηθεί καθώς ο πόλεμος ανάμεσα σε δυο αντίπαλες συμμορίες αφήνει μια σειρά από πτώματα σε όλο το Μπέλφαστ. Το σκοτεινό μονοπάτι της έρευνάς του θα τον οδηγήσει στην αλήθεια που είναι πολύ πιο απειλητική απ' ό,τι είχε ποτέ φανταστεί – σε μια θανατηφόρα κούρσα ανάμεσα σε δυο πολύ διαφορετικούς δολοφόνους.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΤΖΑΚ ΛΕΝΟΝ

Ο τύπος ξέρει να γράφει.

James Ellroy, συγγραφέας

Ο Τζακ Λένον αναδεικνύει τον Νέβιλ ως τον βασιλιά του ιρλανδικού νουάρ.

Guardian

ΤΙΜΗ: 7,70€

ISBN 978-618-03-1832-6

9 786180 318326

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81832